

ind under Forsikringen, idet man mente, at en saadan Lønning vilde være fuldkommen tilstrækkelig til, at vedkommende Mand selv kunde forsikre sig. I Landstinget har man ment at burde gaa højere op, og har da sat Grænsen til 2,400 Kr. Men ogsaa det maa siges at være en Forbedring af Lovforslaget, idet der derved drages flere ind under dette. Endelig har man i samme Paragraf udvidet Antallet af de efterladte, der kunne nyde godt af Erstatningen. Medens vi herved havde holdt os strengt til Straffelovens Princip, at kun Ægtefæller og Børn kunde faa den Erstatning, som maatte tilkomme en omkommens efterladte, er man i Landstinget gaaet videre ved at bestemme, at Arbejderforsikrings-Raadet ogsaa kan lade denne Erstatningssum tilfalde andre, som vedkommende forsørgede, da Ulykken skete. Jeg kan ikke se rettere end, at det er en god Forbedring af Lovforslaget. Det er jo faktisk saaledes, at Arbejdere tit forsørge deres gamle Forældre, eller andre Mennesker, som de staa i et eller andet Forhold til, og Arbejderforsikrings-Raadet har det da i sin Magt at lade Erstatningen komme saadanne til gode. Endelig er der i § 3, sidste Stykke, en Bestemmelse, der er affattet klarere, end den var i den Skikkelse, i hvilken Lovforslaget gik fra os, nemlig Bestemmelsen om Arbejdsgivernes Ansvar over for overladte Arbejdere. Jeg gaar ud fra, at ærede Medlemmer kunne mindes, at der her i Tinget blev ført en Diskussion om, hvorledes det forholdt sig med Erstatningsansvaret i det Tilfælde, man udlejede et Damptræskeværk. I Virkeligheden var der fra Lovforslagets Venners Side og fra den højtærede daværende Indenrigsministers Side slet ingen Tvivl om, hvorledes Forholdet var; men der blev rejst Tvivl om, hvorvidt Affattelsen af Forslaget var klar nok paa dette Punkt. Nu er Affattelsen, synes det mig, bleven en saadan, at der ikke længere kan være nogen Tvivl i saa Henseende, idet det hedder: „En under Loven hørende Arbejdsgiver, der har overtaget et Arbejdes Udførelse, anses som Arbejdsgiver ogsaa for de Arbejdere, som overlades ham af Kontrahenten til Udførelsen.“ Endelig er der i § 4 ogsaa sket nogen Forandring. Vi havde i den tilsvarende Paragraf en Bestemmelse om, at saadanne fabrikmæssig drevne Værksteder, i hvilke et større Antal Arbejdere vare beskæftigede, 10 eller derover, skulde komme ind under Loven, men at Indenrigsministeren skulde kunne dispensere derfra, idet han skulde have Ret til at fri

saadanne Værksteder fra Lovens Ansvar, om hvilke det kunde skønnes, at der ikke var nogen særlig Fare paa Færde. Dette er nu forandret derhen, at disse Værksteder alle ere undtagne, men at Arbejderforsikrings-Raadet kan gøre Indstilling til Indenrigsministeren om saadanne Værksteder, naar det skønnes, at Arbejderne ere udsatte for Driftsulykker, og paa Raadets Anbefaling kan Ministeren da optage saadanne Værksteder under Lovens Omraade. Da det er Arbejderforsikrings-Raadet, der skal træffe Afgørelsen, og da Arbejderforsikrings-Raadet baade indeholder Medlemmer, der ere Arbejdsgivere, og Medlemmer, der ere Arbejdere, og derfor sikkert vil have et praktisk Kendskab til Forholdene ude i Landet, mener jeg ikke, at man kan have nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa denne Bestemmelse. Sagen er jo den, at Livet indeholder en Mangfoldighed af Tilfælde, langt flere end vi kunde sætte os ind i, selv gennem et aarelangt Arbejde, og derfor maa man i saadanne Love overlade Administrationen et vist Spillerum; dette er ogsaa sket tidligere, da man arbejdede paa den Slags Love. Saaledes indeholdt Lovene, der vare til Behandling her i Slutningen af Firserne og Begyndelsen af Halvfemserne, en lignende Bestemmelse, idet der var nævnt en Række Virksomheder, som kom ind under Loven, men der var tilføjet: Indenrigsministeren kan udstede Bekendtgørelse om, hvilke Virksomheder der i øvrigt skal ind under Loven. Jeg tror, at denne Bestemmelse er praktisk og derfor værd at anbefale. Endelig er der i § 4 en anden Affattelse af Bestemmelserne om de Bygningsarbejder, der falde ind under Loven. Her har man nemlig medtaget Byggepladsen, som vi ikke havde med i vor Affattelse. Vi havde blot taget Arbejdet paa selve Bygningen med, men ikke Arbejdet paa Pladsen ved Siden af, hvor der dog kan forefalde store Ulykkestilfælde, naar der arbejdes med store Jærn- og Trækonstruktioner. Endelig ere ogsaa enkelte enetages Huse komne med, idet man oppe i Landstinget har gjort opmærksom paa, at flere af disse enetages Bygninger ere meget farlige. Der blev saaledes i Landstinget nævnt, at der kunde være betydelig Fare ved Opførelsen af saadanne Anlæg ved Fæstningsværker. I øvrigt er dog ogsaa oppe i Landstinget fra enetages Huse undtaget — hvad man ogsaa holdt paa her i Folketinget — enetages Beboelseshuse og Økonomibygninger. Man har fra Lovforslagets Modstanderes Side kæmpet mod